

Suunnistaja

Pohjanmaalta monen mutkan kautta Vuonislahteen päätynyt Hannu Kokkonen on tuttu näky kaikille kyläläisille. Pitkä hoikka mies juoksee pitkin kylänraittia, peltoja ja polkuja. Kaivostekniikan koulutuksen itselleen hankkinut Hannu on työskennellyt kaivoksilla 1970-luvulta lähtien. Tutuksi ovat tulleet Vihannin kaivos, Kolarin Rautavaara, Nunnanlahti, Kittilän kultakaivos ja viimeisenä Pampalon kultakaivos.

Hannu on harrastanut liikuntaa aina. Nuorena hän hiihti kilpaa, mutta sitten parikymppisenä laji vaihtui suunnistukseen. ”Suunnistus viehättää, koska siinä ei pärjää pelkällä juoksulla vaan se vaatii kokonaisaikaista keskittymistä suoritukseen”, selventää Hannu. ”Lenkkeilystä on tullut tapa. Harvoin tulee edes mietittyä, että jollakin lenkillä kunto paranee! Välillä juoksemisen sijaan käyn hiihtämässä tai kiertelemässä

metsissä lumikengillä.”

Hannu osallistuu useamman kerran vuodessa suunnistuskilpailuihin. Viimeisimmän SM-kultamitalin hän saavutti sarjassa H65 viime syksynä Salossa järjestetyissä kilpailuissa. ”Kultamitaleja olen voittanut kaikkiaan neljä, joista ensimmäisen sain 1989 ja lisäksi on ollut muita palkintosijoja. SM-kisoissa samassa sarjassa on usein noin sata osanottajaa.”

Kokkosten jokakesäiseen ohjelmaan kuuluu Kainuun Rasti-viikko, johon osallistuu kaikkiaan jopa 4 000 suunnistajaa. ”On se kumma, että aina kisojen jälkeen jää parantamisen varaa ja tietenkin jossittelua”, Hannu naurahtaa.

Hannu on mukana Lieksan Rastin toiminnassa ja sen johtokunnan jäsenenä. Yhdistys järjestää kuntosuunnistuksia viikoittain eri puolella Lieksaa ja niihin osallistuu parhaimmillaan kolmisenkymmentä harrastajaa.

Hannu on myös ollut Rastin tiimoilta opastamassa koululaisia suunnistuksen saloihin heidän liikuntapäivänään. ”Kilpailuissa edustusseura on Rasti Pielinen, joka on Lieksan Rastin ja Nurmeksen Seppöjen yhteenliittymä.”

Suunnistuksen lisäksi Hannu harrastaa kalastusta ja yhdessä Kaisa-puolison kanssa marjastetaan. ”Molempiin harrastuksiin on täällä Vuonislahdessa erinomaiset mahdollisuudet!” Hannu kehuu. ”Yksin metsässä liikkua näkee usein metsän eläimiä. Kerran Kelvän suunnalla naaraskarhu nousi edessäni takajaloilleen, murisi ja räyhäsi. Läksin hitaasti perääntymään ja silloin vierestäni pinkaisi karhunpentu emonsa luo. Olin huomaamattani ohittanut karhun pesän, jossa pentu oleili. Onneksi pentu lähti oikeaan suuntaan ja selvisin pelkällä säikähdyksellä!”

Anu Penttinen

YKSITOISTA VELJESTÄ

Eräs kuol jo ennen sotti.
 Eräs sovan aikaan.
 Eräs ryyppäs tappiin asti.
 Eräs ellää vielähi yksin ja haissoo paperitehtaalle, eihän kukaan sellasta halluu.
 Eräs kirjotti melekein yloppilaaks.
 Eräs ties olevinnaan kaiken rattoreista ja otti nokkiinsa, jos joku toinen tuns muatallouskonneet yhtä hyvin.
 Eräs on allerginen oluvelle.
 Eräs ajo autot järestään oijjaan, ei sillä ou ennee korttii, mopolla yrittää pyssyy tiellä.
 Eräs itki isän arkulla.
 Eräs on eronnu tai kaks jo kuitennii.
 Eräs teitittel äitii ja luki paljon ja oli viksu ja oli hauska ja oli kovempi sälli kun Antero Rokka ja Marlon Brando yhteensä. Hiä se peri tilan vuan ei suanu mistään sinne emäntee. Ei ou heleppo olla täyvellinen tai niin ylypee pönttö jottei löyvä kantta. Vaikka ei setä ollu miusta silti yhtikäs ylypee. Emmie usko, jotta se ois ollu sen tautta. Toisaalta, hitostako mie tiijän. Ota teistä nuaraista selevä. Vuan mittään Pelastuksiin pakoputkista höyryyvee äijjee en mie kyllä ies vilikasis kahesti. Vuan ne ne jokkainen on kuitennii onnelisesti naimisissa. Miun iskä on eräs heistä. Isäukko on se joka itki, kun ukin arkkua laskettiin hautaan. Myöhemmin mummon hautajaisissa vetisteli koko suku, vuan niissä ukin hautajaisissa ei kukkaan muu.

Mika Keränen

